

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 234//2015-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 2. júna 2015 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, zastúpenej advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, prostredníctvom ktorej koná jej konateľ a advokát doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., vedené pod spisovými značkami: Rvp 6244/2014, Rvp 6245/2014, Rvp 6246/2014, Rvp 6247/2014, Rvp 6248/2014, Rvp 6249/2014, Rvp 6250/2014, Rvp 6251/2014, Rvp 6252/2014, Rvp 6253/2014, Rvp 6254/2014, Rvp 6255/2014, Rvp 6256/2014, Rvp 6257/2014, Rvp 6258/2014, Rvp 6259/2014, Rvp 6260/2014, Rvp 6261/2014, Rvp 6262/2014, Rvp 6263/2014, Rvp 6264/2014, Rvp 6265/2014, Rvp 6266/2014, Rvp 6267/2014, Rvp 6268/2014, Rvp 6269/2014, Rvp 6270/2014, Rvp 6271/2014, Rvp 6272/2014, Rvp 6273/2014, Rvp 6274/2014, Rvp 6275/2014, Rvp 6276/2014, Rvp 6277/2014, Rvp 6278/2014, Rvp 6279/2014, Rvp 6280/2014, Rvp 6281/2014, Rvp 6282/2014, Rvp 6283/2014, Rvp 6284/2014, Rvp 6285/2014, Rvp 6286/2014, Rvp 6287/2014, Rvp 6288/2014, Rvp 6289/2014, Rvp 6290/2014, Rvp 6291/2014, Rvp 6292/2014, Rvp 6293/2014, Rvp 6294/2014, Rvp 6295/2014, Rvp 6296/2014, Rvp 6297/2014, Rvp 6298/2014, Rvp 6299/2014, Rvp 6300/2014, Rvp 6301/2014, Rvp 6302/2014, Rvp 6303/2014, Rvp 6304/2014, Rvp 6305/2014, Rvp 6306/2014, Rvp 6307/2014, Rvp 6308/2014, Rvp 6309/2014, Rvp 6310/2014, Rvp 6311/2014, Rvp 6312/2014, Rvp 6313/2014, Rvp 6314/2014, Rvp 6315/2014, Rvp 6316/2014, Rvp 6317/2014, Rvp 6318/2014, Rvp 6319/2014, Rvp 6320/2014, Rvp 6321/2014, Rvp 6322/2014, Rvp 6323/2014, Rvp 6324/2014, Rvp 6325/2014, Rvp 6326/2014, Rvp 6327/2014, Rvp 6328/2014, Rvp 6329/2014, Rvp 6330/2014, Rvp 6331/2014, Rvp 6332/2014, Rvp 6333/2014, Rvp 6334/2014, Rvp 6335/2014, Rvp 6336/2014, Rvp 6337/2014, Rvp 6338/2014, Rvp 6339/2014, Rvp 6340/2014, Rvp 6341/2014,

Rvp 6342/2014, Rvp 6343/2014, Rvp 6344/2014, Rvp 6345/2014, Rvp 6346/2014, Rvp 6347/2014, Rvp 6348/2014, Rvp 6349/2014, Rvp 6350/2014, Rvp 6351/2014, Rvp 6352/2014, Rvp 6353/2014, Rvp 6354/2014, Rvp 6355/2014, Rvp 6356/2014, Rvp 6357/2014, Rvp 6358/2014, Rvp 6359/2014, Rvp 6360/2014, Rvp 6361/2014, Rvp 6362/2014 a Rvp 6363/2014 vo veci namietaného porušenia jej základných práv zaručených v čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva zaručeného v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Krajského súdu v Banskej Bystrici vedenými pod spisovými značkami: 14 Co 309/2014 zo 4. marca 2014 (Rvp 6244/2014), 14 Co 474/2014 z 19. marca 2014 (Rvp 6245/2014), 14 Co 1016/2013 z 11. marca 2014 (Rvp 6246/2014), 13 Co 1035/2013 z 11. marca 2014 (Rvp 6247/2014), 16 Co 1048/2013 z 12. marca 2014 (Rvp 6248/2014), 13 Co 1037/2013 z 11. marca 2014 (Rvp 6249/2014), 14 Co 1061/2013 z 25. februára 2014 (Rvp 6250/2014), 14 Co 25/2014 z 25. februára 2014 (Rvp 6251/2014), 14 Co 376/2014 z 12. marca 2014 (Rvp 6252/2014), 14 Co 379/2014 z 12. marca 2014 (Rvp 6253/2014), 14 Co 374/2014 z 12. marca 2014 (Rvp 6254/2014), 14 Co 386/2014 z 12. marca 2014 (Rvp 6255/2014), 14 Co 383/2014 z 12. marca 2014 (Rvp 6256/2014), 14 Co 375/2014 z 12. marca 2014 (Rvp 6257/2014), 14 Co 372/2014 z 12. marca 2014 (Rvp 6258/2014), 14 Co 385/2014 z 12. marca 2014 (Rvp 6259/2014), 14 Co 380/2014 z 12. marca 2014 (Rvp 6260/20014), 14 Co 378/2014 z 12. marca 2014 (Rvp 6261/2014), 17 Co 403/2014 zo 17. marca 2014 (Rvp 6262/2014), 15 Co 277/2014 zo 6. marca 2014 (Rvp 6263/2014), 15 Co 270/2014 zo 6. marca 2014 (Rvp 6264/2014), 15 Co 275/2014 zo 6. marca 2014 (Rvp 6265/2014), 15 Co 274/2014 zo 6. marca 2014 (Rvp 6266/2014), 15 Co 273/2014 zo 6. marca 2014 (Rvp 6267/2014), 17 Co 401/2014 z 12. marca 2014 (Rvp 6268/2014), 15 Co 279/2014 zo 6. marca 2014 (Rvp 6269/2014), 15 Co 278/2014 zo 6. marca 2014 (Rvp 6270/2014), 15 Co 276/2014 zo 6. marca 2014 (Rvp 6271/2014), 15 Co 281/2014 zo 6. marca 2014 (Rvp 6272/2014), 15 Co 280/2014 zo 6. marca 2014 (Rvp 6273/2014), 15 Co 272/2014 zo 6. marca 2014 (Rvp 6274/2014), 13 Co 186/2014 z 3. marca 2014 (Rvp 6275/2014), 13 Co 185/2014 z 3. marca 2014 (Rvp 6276/2014), 13 Co 184/2014 z 3. marca 2014 (/Rvp 6277/2014), 13 Co 183/2014 z 3. marca 2014 (Rvp 6278/2014),

13 Co 182/2014 z 3. marca 2014 (Rvp 6279/2014), 13 Co 181/2014 z 3. marca 2014 (Rvp 6280/2014), 13 Co 180/2014 z 3. marca 2014 (Rvp 6281/2014), 13 Co 178/2014 z 3. marca 2014 (Rvp 6282/2014), 13 Co 187/2014 z 3. marca 2014 (Rvp 6283/2014), 13 Co 71/2014 z 26. februára 2014 (Rvp 6284/2014), 15 Co 891/2013 z 25. marca 2014 (Rvp 6285/2014), 15 Co 895/2013 z 25. marca 2014 (Rvp 6286/2014), 15 Co 894/2013 z 25. marca 2014 (Rvp 6287/2014), 15 Co 893/2013 z 25. marca 2014 (Rvp 6288/2014), 15 Co 672/2013 zo 17. marca 2014 (Rvp 6289/2014), 17 Co 1109/2013 z 28. marca 2014 (Rvp 6290/2014), 17 Co 1111/2013 z 28. marca 2014 (Rvp 6291/2014), 17 Co 1112/2013 z 28. marca 2014 (Rvp 6292/2014), 17 Co 1113/2013 z 28. marca 2014 (Rvp 6293/2014), 16 Co 251/2014 z 27. februára 2014 (Rvp 6294/2014), 16 Co 253/2014 z 27. februára 2014 (Rvp 6295/20014), 17 Co 219/2014 z 28. marca 2014 (Rvp 6296/2014), 17 Co 222/2014 z 28. marca 2014 (Rvp 6297/2014), 13 Co 1173/2013 z 11. marca 2014 (Rvp 6298/2014), 13 Co 1175/2013 z 11. marca 2014 (Rvp 6299/2014), 13 Co 1176/2013 z 11. marca 2014 (Rvp 6300/2014), 17Co 239/2014 z 28. marca 2014 (Rvp 6301/2014), 17 Co 244/2014 z 28. marca 2014 (Rvp 6302/2014), 17 Co 238/2014 z 31. marca 2014 (Rvp 6303/2014), 17 Co 242/2014 z 31. marca 2014 (Rvp 6304/2014), 17 Co 243/2014 z 31. marca 2014 (Rvp 6305/2014), 17 Co 245/2014 z 31. marca 2014 (Rvp 6306/2014), 17 Co 246/2014 z 31. marca 2014 (Rvp 6307/2014), 17 Co 247/2014 z 31. marca 2014 (Rvp 6308/2014), 17 Co 248/2014 z 31. marca 2014 (Rvp 6309/2014), 17 Co 357/2014 zo 17. marca 2014 (Rvp 6310/2014), 17 Co 358/2014 zo 17. marca 2014 (Rvp 6311/2014), 17 Co 359/2014 zo 17. marca 2014 (Rvp 6312/2014), 17 Co 360/2014 zo 17. marca 2014 (Rvp 6313/2014), 17 Co 361/2014 zo 17. marca 2014 (Rvp 6314/2014), 17 Co 356/2014 zo 17. marca 2014 (Rvp 6315/2014), 17 Co 354/2014 zo 17. marca 2014 (Rvp 6316/2014), 15 Co 674/2013 zo 17. marca 2014 (Rvp 6317/2014), 15 Co 675/2013 zo 17. marca 2014 (Rvp 6318/2014), 17 Co 269/2014 z 13. marca 2014 (Rvp 6319/2014), 17 Co 273/2014 z 13. marca 2014 (Rvp 6320/2014), 17 Co 271/2014 z 13. marca 2014 (Rvp 6321/2014), 17 Co 272/2014 z 13. marca 2014 (Rvp 6322/2014), 17 Co 259/2014 z 24. marca 2014 (Rvp 6323/2014), 17 Co 262/2014 z 24. marca 2014 (Rvp 6324/2014), 17 Co 263/2014 z 24. marca 2014 (Rvp 6325/2014), 17 Co 266/2014 z 24. marca 2014 (Rvp 6326/2014), 17 Co 237/2014 zo 17. marca 2014 (Rvp 6327/2014), 17 Co 236/2014 zo 17. marca 2014 (Rvp 6328/2014),

17 Co 235/2014 zo 17. marca 2014 (Rvp 6329/2014), 17 Co 234/2014 zo 17. marca 2014 (Rvp 6330/2014), 17 Co 233/2014 zo 17. marca 2014 (Rvp 6331/2014), 17 Co 232/2014 zo 17. marca 2014 (Rvp 6332/2014), 17 Co 230/2014 zo 17. marca 2014 (Rvp 6333/2014), 17 Co 264/2014 z 24. marca 2014 (Rvp 6334/2014), 17 Co 265/2014 z 24. marca 2014 (Rvp 6335/2014), 17 Co 267/2014 z 24. marca 2014 (Rvp 6336/2014), 17 Co 268/2014 z 24. marca 2014 (Rvp 6337/2014), 16 Co 262/2014 z 27. február 2014 (Rvp 6338/2014), 16 Co 260/2014 z 27. februára 2014 (Rvp 6339/2014), 14 Co 266/2014 z 25. februára 2014 (Rvp 6340/2014), 17 Co 221/2014 z 28. marca 2014 (Rvp 6341/2014), 16 Co 267/2014 z 27. februára 2014 (Rvp 6342/2014), 16 Co 269/2014 z 27. februára 2014 (Rvp 6343/2014), 14 Co 1114/2013 z 25. februára 2014 (Rvp 6344/2014), 14 Co 1115/2013 z 25. februára 2014 (Rvp 6345/2014), 14 Co 1113/2013 z 25. februára 2014 (Rvp 6346/2014), 14 Co 1085/2013 z 25. februára 2014 (Rvp 6347/2014), 14 Co 1086/2013 z 25. februára 2014 (Rvp 6348/2014), 14 Co 1087/2013 z 25. februára 2014 (Rvp 6349/2014), 14 Co 1088/2013 z 25. februára 2014 (Rvp 6350/2014), 14 Co 1111/2013 z 25. februára 2014 (Rvp 6351/2014), 13 Co 1207/2013 z 26. februára 2014 (Rvp 6352/2014), 13 Co 1209/2013 z 26. februára 2014 (Rvp 6353/2014), 13 Co 1210/2013 z 26. februára 2014 (Rvp 6354/2014), 13 Co 1211/2013 z 26. februára 2014 (Rvp 6355/2014), 16 Co 20/2014 z 27. februára 2014 (Rvp 6356/2014), 16 Co 21/2014 z 27. februára 2014 (Rvp 6357/2014), 16 Co 22/2014 z 27. februára 2014 (Rvp 6358/2014), 16 Co 23/2014 z 27. februára 2014 (Rvp 6359/2014), 16 Co 24/2014 z 27. februára 2014 (Rvp 6360/2014), 16 Co 25/2014 z 27. februára 2014 (Rvp 6361/2014), 16 Co 26/2014 z 27. februára 2014 (Rvp 6362/2014) a 16 Co 18/2014 z 27. februára 2014 (Rvp 6363/2014) a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., vedené pod spisovými značkami: Rvp 6244/2014, Rvp 6245/2014, Rvp 6246/2014, Rvp 6247/2014, Rvp 6248/2014, Rvp 6249/2014, Rvp 6250/2014, Rvp 6251/2014, Rvp 6252/2014, Rvp 6253/2014, Rvp 6254/2014, Rvp 6255/2014, Rvp 6256/2014, Rvp 6257/2014, Rvp 6258/2014, Rvp 6259/2014, Rvp 6260/20014, Rvp 6261/2014, Rvp 6262/2014, Rvp 6263/2014, Rvp 6264/2014, Rvp 6265/2014, Rvp 6266/2014, Rvp 6267/2014, Rvp 6268/2014, Rvp 6269/2014, Rvp 6270/2014, Rvp 6271/2014, Rvp 6272/2014, Rvp 6273/2014, Rvp 6274/2014, Rvp 6275/2014, Rvp 6276/2014, Rvp 6277/2014, Rvp 6278/2014, Rvp 6279/2014, Rvp 6280/2014, Rvp 6281/2014, Rvp 6282/2014, Rvp 6283/2014, Rvp 6284/2014, Rvp 6285/2014, Rvp 6286/2014, Rvp 6287/2014, Rvp 6288/2014, Rvp 6289/2014, Rvp 6290/2014, Rvp 6291/2014), Rvp 6292/2014, Rvp 6293/2014, Rvp 6294/2014, Rvp 6295/20014, Rvp 6296/2014, Rvp 6297/2014, Rvp 6298/2014, Rvp 6299/2014, Rvp 6300/2014, Rvp 6301/2014, Rvp 6302/2014, Rvp 6303/2014, Rvp 6304/2014, Rvp 6305/2014, Rvp 6306/2014, Rvp 6307/2014, Rvp 6308/2014, Rvp 6309/2014, Rvp 6310/2014, Rvp 6311/2014, Rvp 6312/2014, Rvp 6313/2014, Rvp 6314/2014, Rvp 6315/2014, Rvp 6316/2014, Rvp 6317/2014, Rvp 6318/2014, Rvp 6319/2014, Rvp 6320/2014, Rvp 6321/2014, Rvp 6322/2014, Rvp 6323/2014, Rvp 6324/2014, Rvp 6325/2014, Rvp 6326/2014, Rvp 6327/2014, Rvp 6328/2014, Rvp 6329/2014, Rvp 6330/2014, Rvp 6331/2014, Rvp 6332/2014, Rvp 6333/2014, Rvp 6334/2014, Rvp 6335/2014, Rvp 6336/2014, Rvp 6337/2014, Rvp 6338/2014, Rvp 6339/2014, Rvp 6340/2014, Rvp 6341/2014, Rvp 6342/2014, Rvp 6343/2014, Rvp 6344/2014, Rvp 6345/2014, Rvp 6346/2014, Rvp 6347/2014, Rvp 6348/2014, Rvp 6349/2014, Rvp 6350/2014, Rvp 6351/2014, Rvp 6352/2014, Rvp 6353/2014, Rvp 6354/2014, Rvp 6355/2014, Rvp 6356/2014, Rvp 6357/2014, Rvp 6358/2014, Rvp 6359/2014, Rvp 6360/2014, Rvp 6361/2014, Rvp 6362/2014 a Rvp 6363/2014 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. III. ÚS 234/2015.

Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSŤ, s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnené.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 26. mája 2014 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSŤ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), vedené pod spisovými značkami: Rvp 6244/2014, Rvp 6245/2014, Rvp 6246/2014, Rvp 6247/2014, Rvp 6248/2014, Rvp 6249/2014, Rvp 6250/2014, Rvp 6251/2014, Rvp 6252/2014, Rvp 6253/2014, Rvp 6254/2014, Rvp 6255/2014, Rvp 6256/2014, Rvp 6257/2014, Rvp 6258/2014, Rvp 6259/2014, Rvp 6260/20014, Rvp 6261/2014, Rvp 6262/2014, Rvp 6263/2014, Rvp 6264/2014, Rvp 6265/2014, Rvp 6266/2014, Rvp 6267/2014, Rvp 6268/2014, Rvp 6269/2014, Rvp 6270/2014, Rvp 6271/2014, Rvp 6272/2014, Rvp 6273/2014, Rvp 6274/2014, Rvp 6275/2014, Rvp 6276/2014, Rvp 6277/2014, Rvp 6278/2014, Rvp 6279/2014, Rvp 6280/2014, Rvp 6281/2014, Rvp 6282/2014, Rvp 6283/2014, Rvp 6284/2014, Rvp 6285/2014, Rvp 6286/2014, Rvp 6287/2014, Rvp 6288/2014, Rvp 6289/2014, Rvp 6290/2014, Rvp 6291/2014), Rvp 6292/2014, Rvp 6293/2014, Rvp 6294/2014, Rvp 6295/20014, Rvp 6296/2014, Rvp 6297/2014, Rvp 6298/2014, Rvp 6299/2014, Rvp 6300/2014, Rvp 6301/2014, Rvp 6302/2014, Rvp 6303/2014, Rvp 6304/2014, Rvp 6305/2014, Rvp 6306/2014, Rvp 6307/2014, Rvp 6308/2014, Rvp 6309/2014, Rvp 6310/2014, Rvp 6311/2014, Rvp 6312/2014, Rvp 6313/2014, Rvp 6314/2014, Rvp 6315/2014, Rvp 6316/2014, Rvp 6317/2014, Rvp 6318/2014, Rvp 6319/2014, Rvp 6320/2014, Rvp 6321/2014, Rvp 6322/2014, Rvp 6323/2014, Rvp 6324/2014, Rvp 6325/2014, Rvp 6326/2014, Rvp 6327/2014, Rvp 6328/2014, Rvp 6329/2014, Rvp 6330/2014, Rvp 6331/2014, Rvp 6332/2014, Rvp 6333/2014, Rvp 6334/2014, Rvp 6335/2014, Rvp 6336/2014, Rvp 6337/2014, Rvp 6338/2014, Rvp 6339/2014, Rvp 6340/2014, Rvp 6341/2014, Rvp 6342/2014, Rvp 6343/2014, Rvp 6344/2014,

Rvp 6345/2014, Rvp 6346/2014, Rvp 6347/2014, Rvp 6348/2014, Rvp 6349/2014, Rvp 6350/2014, Rvp 6351/2014, Rvp 6352/2014, Rvp 6353/2014, Rvp 6354/2014, Rvp 6355/2014, Rvp 6356/2014, Rvp 6357/2014, Rvp 6358/2014, Rvp 6359/2014, Rvp 6360/2014, Rvp 6361/2014, Rvp 6362/2014 a Rvp 6363/2014, ktorými namietala porušenie svojich základných práv zaručených v čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva zaručeného v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uzneseniami Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) označenými v záhlaví tohto rozhodnutia (ďalej len „napadnuté uznesenia“).

Zo sťažností a z ich príloh vyplýva, že sťažovateľka vystupuje v postavení žalobcu v konaniach vedených Okresným súdom Rimavská Sobota, Okresným súdom Žiar nad Hronom, Okresným súdom Zvolen, Okresným súdom Banská Bystrica a Okresným súdom Lučenec (ďalej len „okresné súdy“), predmetom ktorých je náhrada majetkovej škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom okresných súdov, ktoré sú teda súčasne súdmi, ktoré sťažovateľke uvedenú škodu a nemajetkovú ujmu spôsobili. Na základe uvedeného sťažovateľka očakávala, že dôjde k vylúčeniu okresných súdov ako celku a spory budú prikázané inému vecne príslušnému okresnému súdu v obvode krajského súdu.

Na základe skutočností uvedených sťažovateľkou v žalobných návrhoch okresné súdy svojimi uzneseniami špecifikovanými v sťažnostiach (ďalej spoločne len „uznesenia okresných súdov“) zaviazali sťažovateľku na zaplatenie súdneho poplatku za vznesené námietky zaujatosti. Na základe odvolaní podaných sťažovateľkou, podstatou ktorých bolo jej tvrdenie o nepodaní námietky zaujatosti, krajský súd napadnutými uzneseniami potvrdil uznesenia okresných súdov ako vecne správne.

Sťažovateľka v predostretej argumentácii uviedla, že napadnutými uzneseniami krajský súd porušil ňou označené práva, keď:

- „a) rozhodol nad rámec zverenej právomoci;*
- b) rozhodol bez návrhu na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný;*
- c) svoje rozhodnutie oprel o neexistujúce právne skutočnosti;*
- d) svoje rozhodnutie formuloval na základe nesprávneho právneho posúdenia veci a s použitím chybnjej aplikácie a interpretácie práva;*
- e) svojím rozhodnutím porušil bez uvedenia dôvodov ustálenú rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR; a osobitne v spojení s porušením označených justičných práv porušil právo vlastníť majetok zaručené čl. 20 ods. 1 Ústavy SR, právo na pokojné užívanie majetku zaručené čl. 1 Protokolu č. 1 k Dohovoru, keď uložil sťažovateľovi povinnosť poskytnúť finančné plnenie štátu bez existencie práva štátu na takéto plnenie, čím nedôvodne znížil majetok sťažovateľa.“*

Podľa sťažovateľky krajský súd napadnuté uznesenia založil na nesprávnom právnom posúdení návrhov podaných sťažovateľkou ako námietok zaujatosti, hoci tieto podania neboli dostatočne určité a nespĺňali náležitosti námietky zaujatosti upravené v § 15a zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky súdny poriadok“). Napriek uvedenému okresné súdy aj krajský súd prejavy vôle sťažovateľky obsiahnuté v podaných žalobách vyhodnotili ako námietky zaujatosti.

Okrem toho sťažovateľka v sťažnostiach namieta, že aj keby v krajnom prípade bol jej prejav vôle vyhodnotený ako námietka zaujatosti, nemala v daných prípadoch platiť za podanie súdny poplatok, keďže už samotné konanie v merite veci je oslobodené od súdnych poplatkov (t. j. konanie o náhradu škody spôsobenú nesprávnym úradným postupom, pozn.), a teda podľa jej názoru aj všetky konania s ním súvisiace, teda aj námietkové konania by mali byť od súdnych poplatkov automaticky oslobodené.

Sťažovateľka v sťažnostiach tiež poukázala na rozhodnutia iných všeobecných súdov, ktoré v skutkovo a právne zhodných veciach rozhodli odlišne a nevyhodnotili podania sťažovateľky ako námietky zaujatosti.

V nadväznosti na uvedené sťažovateľka žiada, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví porušenie jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu napadnutými uzneseniami krajského súdu, zruší napadnuté uznesenia krajského súdu a veci vráti tomuto súdu na ďalšie konanie a prizná jej finančné zadostučinenie, ako aj úhradu trov konania. Súčasne žiada ústavný súd o vydanie dočasných opatrení, ktorými rozhodne o odklade vykonateľnosti napadnutých uznesení krajského súdu.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľka namietala porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu napadnutými uzneseniami krajského súdu.

II.1 K spoločnému prerokovaniu vecí

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha vecí to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku. V zmysle § 112 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov. Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku.

S prihliadnutím na obsah sťažností, ktoré sú predmetom tohto prerokovania pred ústavným súdom, a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť uvedených sťažností a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľky a krajského súdu, proti ktorému tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd, uplatniac citované právne normy, tak, ako to je uvedené v bode I výroku tohto uznesenia.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými uzneseniami krajského súdu

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť

porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 78/03).

Ústavný súd je súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Túto ochranu poskytuje aj základným právam účastníkov v konaní o ich veci pred súdmi (všeobecnými) alebo pred inými orgánmi Slovenskej republiky v prípadoch ustanovených zákonom. Tieto práva vyplývajú z ústavnoprosesných princípov konania pred uvedenými orgánmi (čl. 46 až čl. 50 ústavy) a patrí medzi ne aj právo každého na rozhodnutie jeho veci tým sudcom, ktorého určuje zákon.

Sťažovateľka zastáva názor, že krajský súd napadnutými uzneseniami, ktorými potvrdil uznesenia okresných súdov o uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok za podané námietky zaujatosti, porušil ňou v sťažnosti označené základné práva podľa ústavy a práva podľa dohovoru a dodatkového protokolu, pretože, ako vyplýva z jej písomných podaní v konaniach pred okresnými súdmi, ako aj z odvolaní proti prvostupňovým rozhodnutiam, sťažovateľka námietky zaujatosti podľa jej názoru nepodala.

Okresné súdy svojimi rozhodnutiami uložili sťažovateľke povinnosť zaplatiť súdny poplatok za námietku zaujatosti podľa položky č. 17 písm. a) „*sadzobníka súdnych poplatkov zákona, tvoriaceho prílohu zákona č. 71/1992 Zb.*“. Proti týmto uzneseniam podala sťažovateľka odvolania, v ktorých tvrdila, že námietky zaujatosti nepodala, a okrem iného poukázala na skutočnosť: „... v úvode svojej žaloby uviedol skutočnosti preukazujúce fakt, že inak vecne a miestne príslušný okresný súd nemôže vo veci konať, pretože jeho sudcovia sú z prejednávania veci vylúčení, keďže majú pomer k veci a k účastníkom konania a sú teda vo veci zaujatí (§ 14 OSP).“

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav veci a aké skutkové zistenia a právne závery

zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

Sťažovateľka svoje sťažnosti založila v podstatnom najmä na skutočnosti, že okresné súdy nesprávne posúdili jej žalobné návrhy, ktorých súčasťou boli aj upovedomenia o skutočnostiach týkajúcich sa okresných súdov, ktoré mali v jej právnych veciach rozhodovať a súčasne sú štátnymi orgánmi, ktoré svojím nesprávnym úradným postupom spôsobili sťažovateľke škodu, takže na základe týchto upovedomení podľa jej tvrdenia išlo o podania smerujúce k rozhodnutiu o prikázaní veci inému vecne príslušnému súdu podľa § 12 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku z dôvodu, že sudcovia okresných súdov sú vylúčení z prerokúvania a rozhodovania vo veciach pre ich pomer k veci a k účastníkom konania, pričom tieto podľa sťažovateľky nemožno posúdiť ako námietky zaujatosti pre nesplnenie náležitostí vyplývajúcich z § 15a Občianskeho súdneho poriadku.

Podľa § 12 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku ak nemôže príslušný súd o veci konať, pretože jeho sudcovia sú vylúčení (§ 14), musí byť vec prikázaná inému súdu toho istého stupňa.

Podľa § 14 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku sudcovia sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci, ak so zreteľom na ich pomer k veci, k účastníkom alebo k ich zástupcom možno mať pochybnosti o ich nezaujatosti.

Podľa § 15 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku ak sa sudca dozvie o skutočnostiach, pre ktoré je vylúčený, oznámi to neodkladne predsedovi súdu...

Podľa § 12 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku vec možno prikázať inému súdu toho istého stupňa aj z dôvodu vhodnosti.

Z citovaných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku vyplýva, že vec musí (nutná delegácia) alebo môže (vhodná delegácia) byť odňatá príslušnému súdu a prikázaná na ďalšie konanie a rozhodovanie inému súdu tohto istého stupňa, avšak v prípade nutnej delegácie, ktorej sa domáhala aj sťažovateľka (pozri jej odvolania, pozn.), tu musí byť splnená explicitná zákonná podmienka, a to, že príslušný súd nemôže vo veci konať, pretože jeho sudcovia sú vylúčení podľa § 14 Občianskeho súdneho poriadku, t. j. ak je tu pochybnosť o nezaujatosti sudcov príslušného súdu. Pochybnosť o nezaujatosti sudcu môže byť uplatnená buď účastníkmi konania (§ 15a Občianskeho súdneho poriadku), alebo samotným zákonným sudcom (§ 15 Občianskeho súdneho poriadku).

V daných prípadoch, keďže sa teda sťažovateľka domáhala delegácie jej vecí na iné ako príslušné okresné súdy, t. j. domáhala sa odňatia jej vecí z prerokovania okresnými súdmi z dôvodu „*nutnosti a nie vhodnosti*“, t. j. z dôvodu, že sú tu pochybnosti o nezaujatosti sudcov okresných súdov, a keďže sudcovia okresných súdov sami svoju nezaujatosť nespochybnili (§ 15 Občianskeho súdneho poriadku), okresné súdy a následne sa s tým stotožniac aj krajský súd vyhodnotili skutočnosti uvádzané sťažovateľkou už v jej žalobách ako ňou uplatnenú námietku zaujatosti (§ 15a Občianskeho súdneho poriadku), ktorej podanie podlieha poplatkovej povinnosti podľa položky č. 17a Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý je prílohou zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“).

V uvedenom smere sa vzhľadom na uvedené okolnosti, odôvodnenia napádaných uznesení krajského súdu podľa názoru ústavného súdu javia ako zrozumiteľné a akceptovateľné. Krajský súd, ktorý tvrdenia uvádzané sťažovateľkou vyhodnotil tak, že v okolnostiach posudzovaných vecí išlo o námietku zaujatosti, vec ústavne akceptovateľným spôsobom právne posúdil podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku a zákona o súdnych poplatkoch, pretože miera interpretácie a aplikácie do úvahy prichádzajúcich ustanovení Občianskeho súdneho poriadku nevybočuje z limitov základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Skutočnosť, že všeobecné sudy neakceptovali sťažovateľkinu interpretáciu dotknutých ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ešte sama osebe nezakladá porušenie sťažovateľkou označených práv. Z pohľadu ústavného súdu je podstatné to, či krajský súd ústavne súladným spôsobom interpretoval a aplikoval na vec vzťahujúce sa ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku a zákona o súdnych poplatkoch.

Obdobne nie je žiadny dôvod na prehodnocovanie námietok sťažovateľky, ktoré súvisia s tým, že nemal byť vyrubený súdny poplatok za námietku zaujatosti v tom-ktorom prípade, pretože ako už ústavný súd aj v minulosti konštatoval (napr. sp. zn. II. ÚS 124/2011), vecné oslobodenie občianskeho súdneho konania od súdneho poplatku podľa § 4 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch nemá automaticky za následok aj oslobodenie od súdneho poplatku za v tomto konaní vznesenú námietku zaujatosti, na čo v napádaných uzneseniach poukazoval aj samotný krajský súd.

V súvislosti s námietkami sťažovateľky, podľa ktorých iné sudy rozhodovali v jej obdobných veciach odlišne od krajského súdu, ústavný súd poukazuje na svoj právny názor, podľa ktorého právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v rozhodnutiach vo veci samej nemajú charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky, napriek tomu protichodné právne závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie (obdobne napr. IV. ÚS 49/06, III. ÚS 300/06).

Z rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva *Beian v. Rumunsko* (č. 1) zo 6. 12. 2007 vyplýva, že rozdielna judikatúra v skutkovo rovnakých, prípadne podobných veciach je prirodzenou súčasťou vnútroštátneho súdneho systému (v zásade každého súdneho systému, ktorý nie je založený na precedensoch ako prameňoch práva). K rozdielnej judikatúre prirodzene dochádza aj na úrovni najvyššej súdnej inštancie. Z hľadiska princípu právnej istoty je ale dôležité, aby najvyššia súdna inštancia pôsobila ako regulátor konfliktov judikatúry a aby uplatňovala mechanizmus, ktorý zjednotí rozdielne právne názory súdov v skutkovo rovnakých alebo podobných veciach.

Ústavný súd vo vzťahu k tejto námietke sťažovateľky považuje za potrebné zopakovať svoj ustálený právny názor, podľa ktorého mu neprislúcha zjednocovať in abstracto judikatúru všeobecných súdov, a suplovať tak poslanie, ktoré zákon č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov [§ 8 ods. 3, § 20 ods. 1 písm. b), § 21, § 22 a § 23 ods. 1 písm. b)] zveruje práve Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), resp. jeho plénu a kolégiám, keď mu okrem iných priznáva aj právomoc zaujímať stanoviská k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov (m. m. I. ÚS 17/01, IV. ÚS 267/05). Práve plénum a kolégiá najvyššieho súdu sú oprávnené odstraňovať nejednotnosť výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov tak, aby sa chránili okrem iného aj legitímne očakávania účastníkov súdnych konaní. Ústavný súd však vzhľadom na to, že nie je súčasťou systému všeobecného súdnictva, môže zasahovať do výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov všeobecnými súdmi len v prípadoch, keď sa ich výklad vyznačuje svojvôľou a zjavnou neodôvodnenosťou do tej miery, že to má za následok porušenie základného práva alebo slobody. Keďže ale ústavný súd v prípade napadnutých uznesení prejav svojvôle, resp. zjavnej neodôvodnenosti nezistil, nepovažoval v danom prípade argumentáciu sťažovateľky za spôsobilú na to, aby len na jej základe bolo možné toto rozhodnutie hodnotiť ako ústavne neakceptovateľné a neudržateľné.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody,

ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 78/03).

Vzhľadom na uvedené dospel ústavný súd k záveru, že napadnuté uznesenia krajského súdu ako odvolacieho súdu sú ústavne akceptovateľné a ich odôvodnenie je dostatočné, nevybočujúce z limitov čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. To, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, neznamená, že došlo aj k porušeniu označených práv podľa ústavy a dohovoru. Z týchto dôvodov ústavný súd sťažnosti sťažovateľky v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnené (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

II.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutými uzneseniami krajského súdu

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická osoba alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva. Toto ustanovenie však nebráni právu štátu prijímať zákony, ktoré považuje za nevyhnutné, aby upravil užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom alebo zabezpečil platenie daní alebo iných poplatkov alebo pokút.

Ústavný súd po preskúmaní napadnutých uznesení dospel k záveru, že z ich odôvodnení nemožno vyvodíť nič, čo by signalizovalo, že by mohlo dôjsť k neprípustnému

zásahu do základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a do práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, keďže krajský súd v posudzovaných prípadoch ústavne konformným spôsobom interpretoval a aplikoval príslušné právne normy.

Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že medzi napadnutými uzneseniami krajského súdu a základným právom podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a právom podľa čl. 1 dodatkového protokolu neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by zakladala možnosť vysloviť porušenie týchto práv po prijatí sťažností na ďalšie konanie, v dôsledku čoho pri predbežnom prerokovaní sťažností sťažovateľky ich aj v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnené podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Keďže sťažnosti boli odmietnuté ako celok, bolo preto už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v sťažnostiach (napr. návrhom na odklad vykonateľnosti napádaných rozhodnutí).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. júna 2015